

לאן הגענו... למדנו ששיטת בית הלל בירושלמי – שאם לא הותחל בכל טיפה (לגבי כלי המנטף שמן לנר) או בכל חיטה (בטחינה באמצעות ריחיים של מים) אסור בשבת (ומה דרגת האיסור? – לקמן). אולם בבבלי לא מצאנו זאת (ודין ריחים איסורו משום השמעת קול, ודין הנר משום שמא יסתפק). הגרש"ז אירבך זצ"ל ביאר שיש מקום להוכיח יסוד זה מסוגיא בבבלי, לגבי מלאכה שכלל לא החלה. ולקמן.

שבת יז: – יח.

משנה. בית שמאי אומרים אין שורין דיו וסמנים וברשינין
אלא כדי שישורו מבעוד יום ובית הלל מתירין...
אבל אין נותנין חטין לתוך הריחים של מים אלא בכדי
שיטחנו מבעוד יום. מאי טעמא ?

אמר רבה מפני שמשמעת קול אמר ליה רב יוסף
ולימא מר משום שביתת כלים דתניא 'ובכל אשר
אמרתי אליכם תשמרו לרבות שביתת כלים'.
אלא אמר רב יוסף משום שביתת כלים.

והשתא דאמרת לבית הלל אית להו שביתת כלים
דאורייתא גפרית ומוגמר מאי טעמא שרו ? משום דלא
קעביד מעשה. אונין של פשתן מאי טעמא שרו ? משום
דלא עביד מעשה ומינה נייחא. מצודות חיה ועוף ודגים
דקא עביד מעשה מאי טעמא שרו ? התם נמי בלחי
וקוקרי דלא קעביד מעשה.

והשתא דאמר רב אושעיא אמר רב אסי מאן תנא
שביתת כלים דאורייתא בית שמאי היא ולא בית הלל
לבית שמאי בין דקעביד מעשה בין דלא קעביד מעשה
אסור לבית הלל אף על גב דקעביד מעשה שרי...

גמ'. מאן תנא נתינת מים לדיו זו היא שרייתן (רס"י
ואע"פ שלא גיבול הדיו, זו היא שרייתן והיו לשה לדיה
זהכי ומתחייב מקום לש... להא מתניתין מצעוד יום,
מכלל דצצת חייב חטאת הוא) ? אמר רב יוסף, רבי
היא...

תנו רבנן פותקין מים לגינה ערב שבת עם חשיכה
ומתמלאת והולכת כל היום כולו. ומניחין מוגמר תחת
הכלים (ערב שבת) ומתגמרין והולכין כל היום כולו.
ומניחין גפרית תחת הכלים (ערב שבת עם חשיכה)
ומתגמרין והולכין כל השבת כולה. ומניחין קילור על גבי
העין ואיספלגית על גבי מכה (ערב שבת עם חשיכה)
ומתרפאת והולכת כל היום כולו.

רש"י מסכת שבת דף יח.

פותקין – פותחין, עושין נגר קטן משפת המעין לגנה. מוגמר – לבונה ומיני צמחים נותנין על האש ומעשנין הבגדים, שיהא ריחן נודף.
גפרית – תחת כלי כסף שמיירין בהם פרחים ולורות בחרט, ומעשנין בגפרית והן משחירות וניכרות, וקורין ניי"ר +השחרת חלק מכלי
כסף על ידי עשון בגפרית+. קילור – תחבוסת, שקורין – לז"א +משחה לעינים+. ואספלגית – רטויה. ברחיים של מים – וכל שכן
ברחיים של יד ושל חמור, דאדם מלווה על צציתת בהמתו. שיטחנו מצעוד יום – מפני שמשמעת את הקול, ואושא מילתא בצצת, ואיכא
זילותא. לרבות צציתת כלים – דכתיב לעיל מינה למען ינוח שורך וחמורך וגו'. והשתא דאמרת בית הלל אית להו צציתת כלים – דהא
על כרחיק האי מתניתא בית הלל, מדשרי בהגך, וקתני דרחיים אסור – משום צציתת כלים. מוגמר וגפרית אמאי שרו – והוא הדין לכל
הגך דמתניתין, הרי המוגמר מונח בערדסקאות – ונמלא כלי עושה מלאכה! לא קא עביד הכלי שום מעשה – אלא מונח על הארץ והן
בתוכו, אבל הרחיים עבדי מעשה, ולבית שמאי, כיון דמונחין בגווה – היינו מעשה דלילה. מצודות דקא עבדי מעשה – שהפח נקשר
ותופס העוף, וכן יקוש שפוטטים לחיות ללכודן ברגלים, כשנוגעין בו קופץ ומתחבר מאליו ולכוד. בלחי – חכה שקורין חיימ"א שהדג
בולעו ומהדקו, והכלי אינו זז ממקומו. וקוקרי – שעושין סלים פיה אחד רחב ופיה השני קצר מאוד, והדג (ס"א והחיה) נכנס שם ומוציא
ראשו צפי הקצר ואין גופו יכול לצאת, וכשצא להחזיר ראשו לפנים ראשי קרומות נכנסין לו תחת לחיו, להשתא לא עביד כלי מיד.
והשתא דאמרת כו' בית שמאי היא – והא דריחים בית שמאי, ובית שמאי לא שני להו בין היכא דעביד כלי מעשה בין היכא דלא עביד,
דהא אסרי בצוונן דמתניתין, וכיון דבית שמאי היא.

האם בסוגיא זו בבבלי שמענו איסור לבית הלל שמלאכה תתחיל בשבת עצמה ?

מפירושו של הרמב"ם למסכת שבת דף יח מדפי הספר (נדפס קודם לכן בסיני ו') הו"ל ע"י פרופ' שמחה אסף

בית שמאי אומרים, אין שורין דיו וכי' מאן תנא נתינת מים לדיו זו היא שרייתה. פירוש, כיוון שראינו בית הלל כי התירו לשרות דיו עם חשיכה ידענו כי נתינת מים לדיו זו היא שריתו, משום הכי התירו בית הלל שאומרים כבר נעשת מלאכה קודם השבת, אבל אילו סברו בית הלל כי עדיין לא נעשית המלאכה, לא היו מתירין עשיית מלאכה בשבת כלל, והכין הוא סברא דב"ה שסוברין כי כל מלאכה שתעשה בשבת אסורה היא, מיהו אם עשה קודם השבת מקצתה, סוברין כי כבר נעשית המלאכה קודם השבת וזה מה שיעשה בה בשבת ממילא קא אתי, ועל דרך זו אתה מפרש כל טעם תמצא לבית הלל כגון צמר ליורה וכיוצא בו, שאע"פ שבשבת קולט את העין ונעשית מלאכתו בשבת, אומרים לו כיון שנתן את הצמר ביורה בחול שהוא מקצת מלאכה כאילו עשה המלאכה כולה בחול, וקליטת העין שיקלט בשבת ממילא קא אתי ושאלנו מי הוא התנא שסבר כבית הלל ? ואמר רב יוסף ר' היא דתניא אחד נותן את הקמח, וכי'. והני דתניא בברייתא פתיקת מים לגינה ומגמר וגפרית וקלור – אליבא דב"ה על זה הדרך שפירשו².

ואין נותנין לתוך הריחים של מים אלא בכדי שיטחנו מבעוד יום³, אוקמה רב יוסף משום שביתת כלים, ושיילינן כיון דאית להו לבית הלל שביתת כלים אמאי שארו מגמר וגפרית והא כלים נינהו, פירוש מחתות שמניחין בהם המוגמר והגופרית? נהשבו משום דלא קא עביד בהו מעשה, שהמעשה שלהם נתינת המוגמר והגופרית בהו והני בחול נתן, והולכים שמתגמרין ממילא קא אתי על הדרך שפירשו. ... והינו טעמא דלא קשינן לבית הלל בהך אוקמתא דאוקימנן דאית להו שביתת כלים גיגית נר וקדרה, משום דהדלקת הנר ונתינת המים בגיגית ונתינת הבשר בשיפוד, היינו מלאכתן, וכיון שנעשתה קצת בחול, כאילו עשה כולה דהכין הוא סברא דבית הלל כמו שפירשו למעלה.

האם גם למסקנת הגמ' ששביתת כלים היא רק לשיטת בית שמאי – עומד פירושו של הרמב"ם ?

הערת הגר"א ז"ל מל"צ זצ"ל בסוף הפירוש הנ"ל

ופירוש אפשר לפרש ע"ל פי דברי הירושלמי, דאמר שם גבי ריחים דאסור משום דלא הותחל בכל חטה וחטה, וכמו דאמר שם בפרק ב' ב' דטעמא דלא יקוב שפופרת של ביצה שלא הותחל בכל טיפה וטיפה, אבל הבבלי אינו סובר כן בשתי המקומות, ואם כן אינו מוכח דצריך לבית הלל התחלה בכל טיפה וטיפה ואף שהשמן הוא בשפופרת הוי התחלה.

הערה: אף שיש לרמב"ם סיעתא מן הירושלמי, הוא אינו מפרש שטעם האיסור בריחים בסוגיא בדף יח. משום שלא הותחל בכל חטה כדברי הירושלמי אלא משום "שביתת כלים". אמנם העקן של הירושלמי אכן מצוי בדברי הרמב"ם, ומתאים לשיטת המאורי אש (בשיעור הקודם) בביאור שיטת הבבלי, ע"ש.

סופרים וספרים לרב זיון חלק א' עמ' 92

...בגוף פירושו מדגיש הרמב"ם שוב ושוב דין זה ומעניין מאוד בזמננו נחלקו חכמים בדבר... והרי לפנינו מפורש שהרמב"ם סובר כך ! כשתימצי לומר יש ערך מעשי לדבר, נוהגים לכוון את הבערת החשמל וכיבוי בשבת לפי שעון ש"מעמידים" אותו מערב שבת, אחד מיסודי ההיתר הוא: מותר לעשות מלאכה בערב שבת כשהיא נעשית גם בשבת. לפי הרמב"ם, היסוד הזה נופל (אלא שיש טעמי היתר אחרים)

ומה היא דרגת האיסור שמלאכה תתחיל בשבת ? דאורייתא ? דרבנן ?

רמב"ם בפרק ג' הלכה א':

מותר להתחיל במלאכה מערב שבת אף על פי שהיא נגמרת מאליה בשבת, שלא נאסר עלינו לעשות מלאכה אלא בעצמו של יום, אבל כשתעשה המלאכה מעצמה בשבת מותר לנו ליהנות במה שנעשה בשבת מאליו.

שו"ת מוחנה חיים או"ח חלק ג' סימן כ"ב

הרי שלא כתב אלא שמותר לעשות מלאכה בערב שבת אעפ"י שהיא נגמרת מאליה בשבת אבל לעשות בערב שבת פעולה אשר תתחיל מלאכה בשבת אסור...

אם נקבל את דיוקו – האם פסק הרמב"ם כירושלמי ? יש לו מקור בסוגיית הבבלי ?

שו"ת מוחנה חיים או"ח חלק ג' סימן כ"ב (פענוח אתר דיקטה)

אמנם אחר העיון נראה לחלק דהא ב"ה יליף מן ששת ימים תעשה מעשיך וביום שלפנימך מותר גם ביום השביעי א"כ דווקא אם

² שנחשב שהחלה המלאכה מבעוד יום.

³ ומדוע לאסור ולא לומר שכבר החלה המלאכה מבעוד יום ? ובירושלמי הטעם שלא הותחל בכל חטה.

המלאכה התחיל בחול ונמשך פעולתה מאליה גם ביום השבת זה התיירה התורה דהכל הולך אחרי התחלה שהי' בזמן היתר היינו בחול ונגמרה מאליה בשבת...

אבל אם לא התחיל המלאכה בחול אשר עושה הפעולה אשר יתחיל המלאכה בשבת באמת אסור דהא לא עושה התחלת מלאכה בשבת

ימי החול וכאשר יתחיל בשבת הישם מלאכה, כגון הדלקת הנר או הבישול נחשב כאלו עכשיו עושה הפעולה אשר מתחיל המלאכה ואם יעשה פעולה אשר ידליק הנר בשבת או אשר יתחיל לבשל בשבת באמת חייב עליו שמחלל שבת בהתחלת מלאכה ועובר על לא תעשה מלאכה מה לי אם פעולת גרם מלאכה היה בחול או בשבת הא עכ"פ התחיל המלאכה בשבת ודוק.

(ולעיל דברי הרמב"ם ביד החזקה)

ולפי"ז יהי' אסור מן התורה ליתן מים בתוך המנורה אשר נרות של חלב או של שעוה עומד כדי כאשר יגיע הנרות לשם יהי' נכבים מכח המים אשר הולך סביבות התעלה ולא יופסד המנורה של כסף או אם המנורה של זכוכית לא תשבר כי בזה עושה פעולה בערב שבת א שר יתחיל מלאכה בשבת ועיין בזה פלוגתא במג"א סי' רס"ה ס"ק ט ועיין במג"א סי' רנ"ב ס"ק כ' ודוק....

אך טעמא בעי' למה יהי' אסור עכ"פ האדם שובת בשבת והתורה אמרה רק לא תעשה מלאכה וכן אמרה עשה תשבות שלא יעמול אדם בשבת ויעשה מלאכה בשבת אבל אם עשה פעולה בע"ש ואותו פעולה תפעל עשיות מלאכה בשבת מאי אסור יהי' בו ? הכי יש אסור שלא יהי' נעשה בשבת מלאכה וצ"ג.

וני"ל לגם ירושלמי שהבאתי שאסור בחטים ובשמן הוא רק מכח לכתיב 'ששת ימים תעבוד ועשית כל מלאכתך' ולא שיעבוד בחול ויתחיל מלאכה בשבת אשר ב"ש סובר שאפי' אם התחיל בחול ויגמור בשבת אסור ובי"ה פליג דהסוף נגרר אמרי התחלה והוא כאלו נגמר קודם שבת כסברת הנמ"י... וגם מדכתיב "וביום" משמע דגמר מלאכה מותר..א"כ לעשות פעולה אשר יתחיל המלאכה בשבת אסור לכ"ע מדכתיב ששת ימים תעבוד ועשית כל מלאכתך ולא שישאר מעבודה בחול שיתחיל מלאכה בשבת, אבל בוודאי אם עשה פעולה בחול אשר תתחיל מלאכה בשבת לא עבר על ל"ת מלאכה וגם לא על עשה לשביתה דהא גופו לא עמל ולא עשה מלאכה, רק הוא איסור מכח 'ועשית כל מלאכתך' ודוק

ולולא דמסתפינא אמרתי שנרמז בפסוק בפ' בשלח ויאמר להם הוא אשר דבר ד'

שבתון שבת קדש לד' מחר את אשר תאפו אפו ואת אשר תבשלו בשלו ואת כל העדף הניחו לכם למשמרת עד הבקר ואמרו חז"ל ביצ ה ט"ו ע"ב רמז לערב תבשילין ותנא מייתי לה מהכא את אשר תאפו אפו ואת אשר תבשלו בשלו מכאן אמרו חז"ל לערב תבשילין מן התורה וכתב רש"י בד"ה ואת אשר תאפו אפו וז"ל הוה ליה למכתב היום אפו ובשלו אלא רמז לך שיש יום שישי שאין אופין לצורך מחר עכ"ל הרי שהאירו חז"ל דפסוק מוקשה לאיזה תכלית הצריך להם לומר כל אשר יחפצו לאפות ולבשל משני העומר יאפו ויבשלו היום.

עיין רמב"ן בתורה ובאונקלוס הלא ידעו מעצמם שאין רשאי לאפות ולבשל בשבת א"כ ע"כ יצרכו לאפות ולבשל היום והיה די לומר אפו ובשלו היום ודרשו חז"ל רמז לערב תבשילין.

ולפמ"ש דיבר משה עם בני ישראל בפסוק זה דיני שבת בעיקרם אם יחפצו לאפות ולבשל ביום שבת צריכים להתחיל במלאכת אפיה ובישול היום שמותר להדביק פת בתנור בערב שבת שיתחיל מעשה האפיה היום ויוגמר בשבת וכן מותרין לשפות קדירה אצל האש בערב שבת שיתחיל מעשה בישול בערב שבת ויוגמר הבישול בשבת וזה אמר משה לישראל הוא אשר דיבר ד' שבתון שבת קודש לה' מחר הקב"ה קידש יום מחר לשבתון א"כ את אשר כל איש ואיש יבקש לאפות ולבשל בשבת צריך לאפות ולבשל היום כי הסוף נגרר אחרי התחלה אבל לעשות פעולה אשר על ידה יתחיל למחר האפיה והבישול אסור לעשות כן הגם שבשעת התחלת מלאכה לא יעמול איש עכ"פ אסור להנות ממלאכת שבת הנעשית אפי' מאליה בשביל ישראל רק אם התחילה המלאכה בערב שבת א"כ נגרר הסוף אחרי התחלה ונחשב כאלו נגמרת המלאכה בערב שבת ודוק.

שביתת השבת באר רחובות מלאכת זורע אות ט

והנה הגיע לידי ספר שו"ת מחנה חיים ח"ג...

ודברים אלה שגבו ממני דהא גרם מלאכה אפילו בשבת מותר כדאיתא (שבת ק"כ ב) דכתיב לא תעשה כל מלאכה עשיה הוא דאסור הא גרמא שרי (ולד"ה אין בה איסור תורה) ואף על פי שמתחלת המלאכה להעשות בשבת, ואיך יתכן דבחול יהי' אסור תורה אם יגרום שתתחיל המלאכה להעשות בשבת יציבא בארעא וגירא בשמי שמיא, ולא ידעתי מה בין זה למאחיזין את האור במדורת בית המוקד [שבת י"ט ב] ואף על פי שיש עצים שלא אחזה בהן האור, והוא דומה למה שאמרו שלא הותחל בכל טפה וטפה או בכל חטה וחטה וגם מותר לשמוט העצים שלא אחזה בהן האור כמבואר בסי' תק"ד...

ודברי הירושלמי הנ"ל נתקשיתי בו זה כמה ולא זכיתי לירד לעומקו, ועכ"פ תלמודא דידן על כרחין לא ס"ל טעם הירושלמי בזה דבירושלמי פ"ב דשבת [י"ז ב] חקר בטעם דלא יקוב אדם שפופרת, אם הטעם משום שלא הותחל בכל טפה וטפה או הטעם שמא ישכח ויערה, ובתלמודא דידן (שם ד' כ"ט ב) אמרו רק הטעם דילמא אתי לאסתפוקי מיני. וכן טעם האיסור בריחיים אמרו בתלמודין [י"ח א] משום שמשמעת את הקול,

אח"כ הראוני שנדפס ספר תורת חיים מבנו של הגהמ"ח הנ"ל וגם הוא הרבה והשיג על אביו הגי' ז"ל,

והרה"ג מוהרי"ם חרל"פ שי' השיב לי דנראה דגם הירושלמי לא קאמר דבשביל זה הוא מהתורה דהרי (בפ"ב ה"ד) פריך מה נפיק מביניהון בין טעם לטעם זה דשמא ישכח ויערה ולא קאמר דנפקא מינה דאם דיינינן בכל טפה וטפה הרי עשה אב מלאכה הבערה ואם מטעם דשמא ישכח אינו אלא שבות ע"כ דגם לטעם שלא הותחל בכל טפה אינו אלא שבות וס"ל דכיון שהשמן יורד טפה טפה גזרינן שמא יעשה גרם מעשה שנתחיל בשבת עכ"ד,

ולכאורה דבריו נכונים והוא כענין שאמרו ס"פ כירה [מ"ז ב] מפני שמקרב את כיבוי וחיישינן שמא יעשה כן בשבת וע"ש בתוס'.

ועי"ש בשם הרב פרנק – הר צבי קכ"ז.

מאורי אש השלם פרק ד' ענף ד' עמ' ר"ס – דחיית הראיה מדין גרמא בשבת

ונלענ"ד דאי משום הא לאו תיובתא די"ל דהיכי דקא עבד רק גרמא שרי שפיר אף בשבת משום דלא חשיב כלל מלאכה וכמו שנתבאר לעיל... משא"כ נתינת חיטים לרחיים של מים י"ל דשיטת הירושלמי היא כדעת הגאון בעל אבן העזר (או"ח סי' שכ"ח מובא לעיל עמוד קצ"ז אות א' ועמוד ר"ב), דאי עבד הכי בשבת חייב משום טוחן וכן נתינת שמן לתוך השפופרת נמי סובר הירושלמי דאי עבד הכי בשבת חייב משום מבעיר ולכן אסור גם בערב שבת...

ומחמת כל זה נראה יותר כמו לאמרן לעיל דמאי דאסר הירושלמי הוא רק מדרבנן וכדעת הרב הגאון המפורסם מוהרי"ם חרל"פ שליט"א שכתב דטעמא דאסור הוא משום גזירה לע"ש אטו שבת. דאי לאו הכי יקשה קושיית בעל שביתת השבת מהאדלמאחיון את האור במדורת בית המוקד ואע"פ שיש עצים הרבה שלא אחזה בהן האור והוא דומה למ"ש שלא הותחל בכל טיפה וטיפה, משא"כ אי לא אסור אלא משום גזירה י"ל לגבי שמן גזרו משא"כ עצים דבלאו הכי אסירי משום מוקצה, ולכן לא גזרו. ומאי דתמיהה לן לעיל (עמוד רנ"ח) על הרי"ף והרמב"ם ועוד מגדולי הפוסקים דאמאי לא הזכירו כלל לטעמא לנתינת מים לתוך הכלי אסור בע"ש הוא משום גזירה אטו שבת, הגיד לי הרב הגאון הנ"ל די"ל דבאמת סבירי להו טעם אחר, דטעמא דלאסור הוא משום גזירת הרואים וכיון שכע"ז מצוי בש"ס כמה פעמים לכן לא הזכירו אותה להדיא.

בית הבחירה למאירי מסכת שבת דף יז עמוד ב

ואף על פי שמ"מ הלכה כב"ה לענין פירוש מיהא צריך לחקור לדעת בית שמאי.... עוד מקום עיון והרי אפי' פירס בשבת אין כאן חיוב חטאת הואיל ומאליהן הן באות וכבר ביארנו שאין ב"ש גוזרין אלא בדבר שיש בו בשבת חיוב חטאת ? יראה שמאחר שאפשר שלא תוחל המלאכה מבערב שבת כלל ותעשה כלה בשבת כגון שלא תכנס עד השבת גוזרין בה.

אוצר ההלכה סימן רנב שם חזון עובדיה / (חזון עובדיה שבת ח"א – מלאכה המתחילה בערב שבת הערה ג')

(ג) מותר להתחיל במלאכה בערב שבת סמוך לחשיכה וכו'. נשאלתי אודות שיעון שבת שמכניס אותו מערב שבת באופן שיכבה וידליק את החשמל בשבת, האם הדבר מותר על פי ההלכה... תשובה... ותבט עיני בשו"ת מחנה חיים ח"ג (חאו"ח סימן כ"ב) בד"ה ואוסיף.... ולפע"ד הפריז על המדה, שהרי כל גרמא הותרה בשבת, כדאמרין (שבת קכ ב) "לא תעשה כל מלאכה", עשייה הוא דאסור הא גרמא שרי. אף על פי שהמלאכה תתחיל אח"כ בשבת. וכל שכן גרמא הנעשית בערב שבת, שהרי פורסים מצודה בערב שבת, אף על פי שמלאכת הצידה תהיה בשבת (ועי' בשו"ת שבות יעקב ח"ג סימן כ"ג). והן אמת שכתב המאירי (עמוד ס"ט), שלכאורה צריך עיון, שמכיון שאפילו אם פירס מצודה בשבת לצוד חיות ועופות, אין כאן חיוב חטאת הואיל ומאליהן הן באות, וא"כ למה אמרו בית שמאי שאין פורסין מצודה לחיות ועופות בערב שבת אלא אם יצודו מבעוד יום, והרי אין גוזרים אלא בדבר שיש בו חיוב חטאת. נראה שמאחר שאפשר שלא תחול המלאכה כלל בערב שבת, ותיעשה כולה בשבת, שלא תכנס החיה אלא בשבת גוזרים בזה. ע"כ.

לפי"ז לא נפלא ולא רחוקה סברת המחנה חיים, שאם מכין השעון בערב שבת על מנת שידליק בשבת, נמצא שתחלת ההדלקה תהיה בשבת, יש מקום להחמיר. [אלא שאין זה אלא לבית שמאי...]. וכן מבואר בירושלמי (פ"ק דשבת ה"ה), שהטעם שאין טוחנים בריחיים של מים בערב שבת אלא כדי שיטחנו כל צרכן מבעוד יום, משום שלא התחיל בכל חטה וחטה... אולם בתלמוד שלנו אינו סובר כן, שהרי הוצרכו לתת טעם לדברי הברייתא שאין נותנים חטים לריחיים בערב שבת, משום השמעת קול או משום שביתת כלים, וב"ש היא דבעינן שביתת כלים, ולא אמרו כטעם הירושלמי, אלמא דלא ס"ל הכי....

וכן ביבי"א חלק כ' או"ח י"ז אות י"א.